Eyyüb Aleyhisselâmın yaraları

İstanbul/Avcılar'dan 'Nevruz' rumuzlu okuyucumuz: "Geçen gün derste 2. Lem'ayı okuyorduk. Bazıları Eyyüb Aleyhisselâmın yaralarından dökülen kurtları alıp tekrar yaralarının üzerine koyduğunu ve yaralarının etrafa kötü kokular yaydığını, bundan dolayı insanlardan uzak bir yerde mağarada yaşamaya mecbur kaldığından bahsettiler. Bu tür yorumların aslı ve kaynağı var mıdır? Peygamberler Tarihi kitabında Hz. Eyyüb'ün hastalığının zannedildiği gibi dıştan olmadığıyla ilgili açıklama olarak konulan bir bölüm var. Fakat Üstad Hazretleri, 2. Lem'a'da Eyyüb Aleyhisselam ile ilgili kıssanın hülasasında Hazret-i Eyyüb'ün yaralarından tevellüd eden kurtların kalbine ve diline iliştiklerinden bahsediyor ve birinci nüktenin başında da "zahiri yara hastalıklarının mukabili" cümlesinde de yaralarının dıştan göründüğünü ima ediyor. Bundan yola çıkarak bizler Üstad Hazretlerinin görüşlerini esas aldığımıza göre, bu bölümü nasıl anlamalı ve anlatmalıyız?"

Ne ifrat ile, ne tefrit ile!

Hazret-i Eyyüb Aleyhisselâmın bir İlâhî hediye olarak kabul buyurduğu ve baş tacı yaptığı, Bediüzzaman Hazretlerinin "menfi ibadet"1 olarak nitelediği hastalığını kavramaya çalışırken, yaralarından kurtların döküldüğü, kurtları alıp alıp tekrar yarasının üzerine koyduğu, yarasının etrafa kötü kokular yaydığı vb. gibi ilâvelerle meşgul olmaya hiç gerek yok. Bu ilâvelerden etrafa kötü uydurma kokuları yayıldığı

açık.

Fakat Hazret-i Eyyüb Aleyhisselâmı maddî hastalıktan tenzih etmeye de gerek yok. Her şeyden önce;

1- O bir melek değil, bir beşerdir, bir insandır. Biz biliyoruz ki, peygamberlerin, insanlığın çektiği her türlü cefayı çekmeleri, kendilerinin kâmil rehber olduklarının alâmetidir. İnsanoğlunun başına gelen hiçbir belâ yoktur ki, Peygamberlerin de başına gelmemiş olsun! Peygamber Efendimizin (asm) Taif'te taşlanması, üzerinde peygamber sıfatı varken hor ve hakir görülmesi, mübarek ayaklarının kan içinde kalması ve yaşadığı çaresizlik daha az bir belâ mıydı? Hazret-i İsa Aleyhisselâmın Yahudi milletinden gördüğü hakaretler ve eziyetler daha az bir belâ mıydı?

2- Her türlü dünya belâsı birer menfî ibadettir! Öyle değil mi? Üstad Said Nursî Hazretleri menfî ibadetin daha halis ve daha makbule şayan olduğunu bildiriyor.2 O halde peygamberleri ibadetin her türünün tebliğcisi bilip, menfî türünü yakıştırmamak olacak şey mi? Bu bir ibadettir! Etrafa kötü koku yayan bahtsız bir olay değil! Peygamberler ibadetlerin her türlüsünü yapıp yaşayarak insanoğluna rehber olduklarına göre, menfî ibadet de yapmaları onların şanındandır, şerefindendir, onlara yakışan budur.

3- Peygamberlerin vazifeleri tebliğ olduğuna göre, menfî ibadet ve menfî ibadet üzerinde gösterilecek sabır "lafla" değil, ancak böyle "hâl ile" tebliğ edilir!

4- Yaranın zahirî olması, yaranın bedende olması demektir. Yani bu düpedüz maddî hastalıktır. Peygamberler Tarihi kitabında bahsettiğiniz açıklamada da geçtiği üzere, bu hastalığın dıştan görünmesi elbette şart değildir. Yani hastalığın iç bünyede olması, dile ve kalbe kadar ulaşması zahiri olması ile çelişmez. "Bâtınî ve ruhî ve kalbî hastalıklar" da vücudun içinde beliren yaralar değil, ruhta ve kalpte yaralar açan "işlediğimiz her bir günah"ın3 kirleridir.

Dipnotlar:

1- Lem'alar, s. 16.
2- Lem'alar, s. 216.
3- Lem'alar, s. 14.